

+

Lov og Evangelium

NR. 9

NOVEMBER 2014

50. ÅRGANG

Foto: Kristian Gangaas

«... og de skal se Menneskesønnen komme på himmelens
skyer med kraft og stor herlighet.» Mat 24: 30

Oppbyggelig blad på evangelisk, luthersk grunn

BLADET LOV OG EVANGELIUM

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon.
Det er gratis og kommer med 10 nummer i året.
Frivillige gaver kan sendes kasserer i NLL.

Ansvarlig for bladet: Redaktør Ingar Gangås
Redaksjonsråd: Per Bergene Holm,
Dag Rune Lid og Ragnar Opstad
Layout: Kristian Gangaas

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring
sendes ekspedisjonen v/Magne Ekanger,
Rolfesnesvegen 892, 5420 Rubbestadneset
Tlf. 53 42 92 14 / 412 45 598
E-post: magne.ekanger@haugnett.no

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-
rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne
Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute
på misjonsmarken. NLL støtter den lutherske
kirken i Moldova og luthersk litteraturarbeid i
Bolivia og Peru.

Formann: Reidar Heian, Daleneveien 175,
3158 Andebu. Tlf. 33 44 14 19 / 414 95 526
E-post: reidunar_heia@hotmail.com

Sekretær: Ingar Gangås, Følstadvegen 135,
7690 Mosvik. Tlf. 74 06 46 50 / 901 51 234
E-post: ingar.gangas@live.no

Kasserer: Kari Mangelrød, Fossnesveien 13 B,
3160 Stokke. Tlf. 33 11 24 05 / 915 58 562
E-post: bibelskolen@nll.no

Bankgiro: 3000 22 26193
Dansk bankgiro: (4665) 10639360
Svensk postgiro: 178 84 80-0

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL.
Skolen har både halvårig og ettårig kurs.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord
og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt
fremme arven fra lekmannsbevegelsen og våre
lutherske lærefedre.

Adr.: Fossnesveien 13 B, 3160 Stokke
Tlf. 33 33 89 00 – Fax 33 36 56 65
E-post: bibelskolen@nll.no

Bankgiro: 3000 22 26193

Rektor: Per Bergene Holm, Holmveien 20,
3282 Kvelde. Tlf. 995 09 060
E-post: pbholm@online.no

INTERNETT: www.nll.no

Vår motstander

Helt siden syndefallets dag har djevelen gjort alt han kan for å beholde mennesket som sitt bytte – enten ved å lokke oss ut i syndens garn eller ved å gjøre oss til egenrettferdige lovtrel-
ler. Hans makt er døden, synden og den onde samvittighet. Han frister og anfekter også Guds barn slik at de skal miste motet og oppgi troen på Jesus.

Men i Kristus har vi seier over sa-
tan og hans makt. Han kan ikke lenger utrette noe mot oss fordi vi nå er løst fra djevelens makt og herredømme. Jesus har vunnet en evig seier over ham på korset, og den som hører ham til er gått over fra døden til livet, fra mørkets til lysets rike. Da er du ikke bare befridd fra døden og syndens makt, men du har også vunnet seier, for han som har overvunnet verden, har også overvunnet djevelen.

«Fordi Kristus har satt oss over i sitt rike som er lysets, den rette forståelsens, rettferdighetens og livets rike, så behøver vi ikke lenger frykte for helvetet. For helvetet og alle våre andre fiender har han, vår kjære Herre, beseiret» (Martin Luther).

«Vi var av naturen vredens barn likesom de andre. Men Gud som er rik på miskunn, har på grunn av sin store kjærlighet som han elsket oss med, gjort oss levende med Kristus, vi som var døde ved våre overtreddelser. Av nåde er dere frelst» (Ef 2:3-5).

«Dere begynte i Ånd, vil dere nå fullende i kjød?» (Gal 3:3).

Ingar Gangås

La ingen forføre dere!

Av Carl Olof Rosenius

«Dersom husbonden visste i hvilken time tyven kom, da ville han ikke la ham bryte inn i sitt hus.»

Luk 12:39

Ved denne liknelse om tyven vil den Herre Kristus vise oss faren ved ikke å være rede når han kommer. Vi ville sikkert våke, dersom vi kjente timen han kom. Derfor er det nødvendig å våke til enhver tid. At dette er hensikten med liknelsen, ser vi av hvordan Herren selv anvender den: «Vær da også dere rede! For menneskesønnen kommer i den time dere ikke tenker!»

Først ser vi hvordan disse ord av Kristus fullkomment tilintetgjør den drøm at det med hans synlige gjenkomst bare skal begynne en herligere nådetid på jorden, og at det ikke dreier seg om den ytterste dom. Men en slik Kristi gjenkomst svekker bildet med at det er en tyv som kommer.

Kristus sier selv at når han kommer i sin herlighet, skal han dømme

alle folk, og det på den måten at bare de rettfærdige skal bli innbudt til å arve det rike som var beredt dem fra verdens grunnvoll ble lagt. De andre skal vises bort til den evige ild.

Slik har også den apostoliske tro vært fra begynnelsen av: «Før opp til himmelen (...) skal derfra komme igjen for å dømme levende og døde». Hvor lærde, hvor fromme og velmente de fortolkere enn måtte være, som taler mot de tydelige ord av Kristus selv, at han skal komme til den ytterste dom, når han kommer i skyen, så må vi likevel frimodig forkaste og avvise deres fortolkning.

Men det er også en annen drøm denne teksten tilintetgjør. Det er ørkesløse sjeler som trøster seg med at om de ikke er blitt forliket med Gud her i tiden, skal de kunne bli det etter døden. Det skal også være en nådetid i ånderverdenen. Men var dette sant, ville ikke Kristus ha lagt disiplene så alvorlig på hjertet at de måtte være rede når han kommer. Ja, det ville være menings-

Innhold, november 2014

Vår motstander. Av Ingar Gangås	side 2
La ingen forføre dere! Av Carl Olof Rosenius	side 3
Våre lamper slokner (11). Av J. F. Løvgren	side 5
Hvor er du? Av Lars Fossdal	side 9
Møtekalender.	side 11
Slangens list (1). Av Jan Johansson	side 12
Gledet seg under tsunamien. Intervju med Kenneth Goa	side 17
Glupende ulver. Av Carl Fr. Wisløff	side 20

løse ord, når Skriften sier: «*I dag, i dag*, om dere hører hans røst». «Se, *nå* er en velbehagelig tid, se, *nå* er frelsens dag!» Nei, la ikke noen forføre dere! Det er jo klart for oss alle, hva satan mener med dette! Får han bare lov til å bryte sannhetens kjede, fører han oss siden dit han selv vil.

Den Herre Kristus lærer altså, at når han kommer, enten i døden eller i sin egen synlige gjenkomst, da er det forbi med nådetiden. Da står bare en avgjørende dom og evighet tilbake. – Vær da også dere rede, når Men-skesønnen kommer, sier han, rede og ferdige til *da* å gå med ham inn i bryllupssalen.

De som ikke da er rede, som ikke har olje på lampen, men som først vil prøve å skaffe seg den, de blir stengt ute for evig. Slik lærer Jesus selv i Matteusevangeliet, kapittel 25. Disse jomfruen ropte og ba: «Herre! Lukk opp for oss!» Men nei – her ble det ikke gitt noe nåde. Det var forbi med nådetiden. Å, er det virkelig sant det som Herren har forkynt? Er det for evig forbi med all nåde, har det mennesket ganske tapt sin frelse, som ikke er rede når Herren kommer, eller når han kaller dets sjel bort i døden? Hva vår blinde fornuft enn måtte synes om det, han har dog sagt det, han, som er den evige dommer. Hvem skulle jeg tro, om jeg ikke trodde ham selv? Men da er det jo ganske forferdelig, én eneste time ikke å være rede – å sovne inn én eneste kveld uten å ha full visshet om å ha Guds vennskap. Tenk om døden overrasker deg (den kommer jo som en tyv

om natten), da våkner du ikke mer opp her i tiden. Da er du gått ufrelst inn i evigheten! Ikke noe ord kan uttrykke det forferdelige som da er hendt. For evig ufrelst! – For evig fortapt! Det er mot dette Herren vil advare oss.

Vær rede, sier han, *våk!* Men hva er da det å være rede? Det må jo nødvendigvis bety at vi har det slik med Gud, som Herrens eget ord lærer at vi må ha det for å bli frelst. Vi må bli funnet ikledd, ikke nakne, og være ikledd «bryllupsklærne».

Dette er virkelig tankevekkende ord. Herren sier her at det finnes slike som skal kastes ut i det ytterste mørke, og det til og med blant dem som Guds nåde har innbudt og kalt til dette bryllup, hvor han er brudgommen! Og det bare fordi de ikke har opplevd en sann omvendelse. De var ikke i den grad blitt avkledd og utarmet, og hadde ikke mistet trøsten over sin egen fromhet, slik at de *måtte* ha Kristi rettferdighet og trengte evangeliets ord.

Dersom du ikke «har gjort en pakt med døden og et forbund med dødsriket», må du ta slike ord av Herren til hjertet og for hans ansikt spørre deg selv: Har *jeg* opplevd dette? Er Kristus, hans forsoning, hans rettferdighet blitt det viktigste for meg i *mitt* liv? Jeg ikke bare forstår og vet at det skal være slik, men *er* det virkelig slik i mitt liv? Tvinger min syndenød meg til å ligge ved nådestolen, til å «tvette mine klær i Lammets blod»? Da er du i sannhet «ikledd bryllupsklærne».

*Husandaktsboken,
Lunde forlag, 1973*

Våre lamper slokner (11)

Av J. F. Løvgren

Flere i menigheten mislikte båtbygger Lyngeids vitnesbyrd om at Jesus sto utenfor og banket, og syntes han var for gammeldags. Blant dem var pastor Bjørnås. Ling ble invitert til å ha vekkelsemøter. Mange tok en bekjennelse. Men flere unge erfarte at en håndsopprekning ikke var nok. I sin sjelenød kom de til båtbyggeriet og Lyngeid for å søke hjelp. Ling bodde hos Lyngeid. I samtale med ham ble Ling avslørt som en som blåste liv i det religiøse menneske ved fabrikasjon og ikke forkynnte evangeliet til gjenfødelse og nytt liv.

Red.

Det var i siste liten Ling og vertsfolkene hans kom til møtet. Musikkoret sang allerede.

– Er du syk, Ling? spurte pastor Bjørnås med det samme de hadde hilst på hverandre.

– Ja. Til kropp og sjel, svarte han.

Bjørnås så uforstående og forskrekket på ham.

– Du må lede møtet i kveld, fortsatte han. Jeg orker ikke.

– Nei, er du gal? sa Bjørnås. Nei, du får prøve å manne deg opp. Det ville jo bli å narre denne veldige forsamlingen.

– Jeg gjør det ikke, erklærte Ling kort. Så ledet Bjørnås.

Han prøvde å falle inn i Lings måte. Ling snudde hodet vekk. Han orket ikke å se på ham. Høre måtte han jo. Du store verden, så overfladisk det hørt ut! Det var en uavlatelig appell til folks gode humør. Som de sang! Det var ikke sang egentlig heller. Ikke et ord kunne skjelnes. Bare et brus av akkorder og harmonier. Hadde de virkelig sunget slik hver kveld? Dette her var rene sjelebedøvelsen.

Så måtte Ling på stolen.

Han kjempet med gråten mens han talte. Han hadde jo ingenting å si dem. Men det fløt noen vanemessige talemåter ut av munnen hans. Om et kvarter var han ferdig. Da var han våt av svette.

Bjørnås var oppe og gjorde unnskyldning. Ling var ikke riktig vel. Fikk håpe han ble bedre til i morgen. De fikk forsøke å gjøre best mulig ut av kvelden likevel.

– Vi får et par sanger.

Bjørnås gikk ned og satte seg hos Ling, mens musikken stemte i.

Da hvisket Ling noe til ham. Bjørnås skvatt til og reiste seg halvt på benken mens han glodde forskrekket, og ristet energisk på hodet. Ling hvisket igjen. Bjørnås protesterte. Ling holdt på sitt. Bjørnås snakket til styremedlemmene. Også de fór opp. Bakke var den eneste som var rolig.

Den hviskende konferansen holdt ved da musikkoret plutselig stoppet. →

– Én til, ba Bjørnås nervøst.

Styret flokket seg om Ling. Det vakte atskillig oppmerksomhet blant forsamlingen. Mange strakte hals for å bli klar over situasjonen.

Så tok ettermøtet til. Det gikk ikke. Stemningen var matt. Enda en sang.

– Ja, ja. Du får si det selv, Ling.

Bjørnås' tone var så irritert at den nesten var uhøflig.

– Ja, vel, sa Ling, og gikk på talerstolen.

Han ville si det som det var. Han var kommet i sterke åndelige brytninger som krevde en løsning, og fant det ikke rett å tale til andre om det som var uklart for ham selv. Kort sagt, han ba menigheten så mye om unnskyldning, men dette var hans siste møte her. Han ville si takk for seg.

Et øyeblikk var forsamlingen som et brusende hav. De hvisket og nikket og flyttet på seg.

Det ble sunget et vers, og så tømtes kirken langsomt.

Nede ved døren sto Lyngeid og ventet på sin gjest. Bjørnås satte i vei nedover som om han ville løpe ham ned.

– Dette er ditt verk, Lyngeid, nesten skrek han.

– Eller Guds, sa den andre, men han skal av munnen mens han sa det.

Den natten brast det for Lyngeid. Han rystet og gråt, og gikk urolig fram og tilbake til det første gry lyste på rutene.

Hans hustru våket med ham og forsøkte å trøste ham.

17

Det var en stenk av sol hos Røst – innendørs. Han hadde klart sakføringen, og litt til. Klattgjelden var ute av verden. Sengeklærne var betalt. Også den ventende verdensborgers tøy. Røst fortalte gledesstrålende at Mobekk endelig hadde fått øynene opp for hva slags kar han, Røst, egentlig var, og hadde gitt ham et klekkelig pålegg, fra nyttår å regne. Derfor hadde han nå en hel klatt penger. Hei sann! Det var ingen sak nå. Men Sigrid måtte ikke nevne det til noen. For Mobekk ville ikke at det skulle bli kjent. Han ville ikke ha noe trøbbel med de andre på kontoret. Hun måtte som sagt holde det for seg selv.

De besluttet å feire begivenheten med et lite ekstra kalas. Røst skulle kjøpe noe godt med seg hjem til kvelds.

Han kjøpte en fyldig pakke med fint smørbrød, og en kartong med fløtekaker og et par flasker limonade. Litt sjokolade og noen epler lånte han i forretningen.

Hjemme var det i anledningen blitt ryddet så noenlunde. Den ekle lukten hang i rommene. Mat og støv kaptet om å sette sin spiss på duften. Resultatet ble en kvalm forening av begge. Men Røst hadde vennet seg til aromaen. Den hørte med til hans liv. Den var i pakt med hans uryddige og lumre tilværelse for øvrig.

Fru Røst smilte som et barn da hun fikk se de gode sakene. Stian fikk en klem i farten, mens hun vimset og laget te.

Sigrid gjorde seg fore i kveld. Hun

ryddet helt av bordet inne og la over en hvit duk, som en gang hadde vært ren.

Så henga de seg til de kulinariske nytelser. Matposen hadde ikke vært det grann for stor.

– Å, det er godt å ha litt penger, du Stian.

Et nesten umerkelig drag av nød gikk over ansiktet hans. Så lo han, men latteren syntes ikke å passe til situasjonen, for den var ironisk og spottende.

– Jo, han er grei, likevel, Mobekk. Ha, ha, ha. De gasset seg. Oppholdet mellom smørbrødet og det andre ble ganske kort.

– Ja, i morgen kommer altså mamma, minte hun.

– Mamma? fór han opp.

Den gastronomiske idyll var med ett brutt.

– Du husker vel det, Stian? Jeg kan jo ikke være alene nå på slutten. Det kan jo hende noe når som helst.

– Ja, ja, sa han resignert. Men vi burde heller ha fått oss en pike så lenge.

– En ung, pen en? spurte hun spisst.

Han så foraktelig og irritert på henne.

– Fy, Sigrid! Å antyde slikt. Du burde skamme deg. Du kommer med sånt av og til. Pass deg så det ikke setter seg fast hos deg. Ja, du skulle skjemmes.

– Skulle jeg det? geipet hun.

Det lille stenk av sol var vekk. Den ekteskapelige skodde drev tykk og klam om dem. Den oppløste seg ut over kvelden i tåreregn, og gikk over i overdreven ømhet.

Dagen etter kom fru Rang.

Og fire dager etter kom en liten arving.

Det var en fullbåren gutt, som likevel kom tre måneder for tidlig.

Røst meldte seg fri fra kontoret første dagen. Han var ikke riktig frisk. Det var på en måte sant, for natten hadde vært urolig og vanskelig. Men den egentlige grunn var at han ville være hjemme og nyte sin lykke. Røst syntes med ett at livet var blitt lettere. Han kunne ikke se seg mett på den lille gutten, og satt ved senga mest hele dagen, enda svigermoren plaget ham med sine formaninger, og småsnakk- et barnaktig og naivt. Noen matbiter slang det i ny og ne. Men Røst la ikke stort merke til det i dag. Han var ikke sulten heller. Og slett ikke opplagt til å bli ergerlig.

En viss unnselste avholdt Røst fra å fortelle om den hjemlige begivenhet på kontoret. Men så en ettermiddag begynte gratulasjonene å strømme inn. Kontorpersonalet og lagerfolkene var overstrømmende. Røst tok smilende og verdig imot. Men så slo det ham hvor overdrevent humoristiske vendinger de brukte. Da ble smilet blekere og verdigheten mindre. Litt senere falt det et mer tilfeldig spørsmål om hvor lenge det var siden han giftet seg. Han måtte jo svare. Han kunne se vedkommende slå over og regne – et regnestykke som ikke hørte forretningen til.

Å, disse drivende livsens skyer! Syndens drivende skyer, som kommer igjen etter regnet.

Røsts solglimt var få og små. Han hadde begynt sitt liv galt. Han hadde

startet fra en feil stasjon, og nå måtte livets tog følge de skinnene som gikk derfra. Det var umulig å pense om, syntes han.

Han hadde gledet seg så over det lille barnet. Nå ble det dryppet dråpe for dråpe av malurt i hans gledes beger. I grunnen var det beskt alt sammen. Hele livet var beskt.

En formiddag banket han på sjefens dør. Det var noen papirer som skulle underskrives. Mobekk gikk dem igjen-
nom og skrev under, mens Røst sto ventende et par skritt fra pulten. Han åt i hemmelighet sjefen med øynene. Det var et skadefro uttrykk i dem, som om han klukket innvendig.

Mobekk rettet seg opp, papirene var ferdige. Han rettet sitt blikk på Røst som sto der ærbødig, og sa plutselig og skarpt:

– Det er jo rene skandalen De er kommet opp i, Røst.

Røst skvatt til som for et slag.

– Hva mener sjefen? spurte han.

– De har jo fått et barn?

– Men det er da ingen skam –

– Nei, men at det er kommet så alt for tidlig. Tre måneder, hører jeg.

Røst var konfus. Det vil si: han hadde lyst til å slå den tykke mannen i ansiktet. Men det kunne han jo ikke – ennå.

At De kan finne på slikt, når De er ansatt hos meg. Forretningen taper i anseelse ved det, skjønner De vel. Jeg har forsøkt å holde moralen oppe hos mine folk, og så kommer De, som en minst skulle vente det av, og slår det hele over ende. De vanærer min forret-

ning – og påfører meg kanskje økonomiske tap.

Røst smilte i smug over de dumme bemerkningene. Mobekk fortsatte, og nå fikk hans stemme en sløret klang:

– Og så menigheten, Røst, jeg sjenerer meg for å være medlem av samme menighet som Dem. De skulle slå Dem sammen med denne båtbyggeren, og hans konsorter, og danne en mønstermenighet for dere selv.

Mobecks stemme mistet etter hvert sin vemodige klang. Nå var den pipende av sinne.

– De kommer her og forlanger gasjetillegg. Og jeg, mitt dumme fe, var bløt nok til å tenke på det, og så stiller De dem slik! Nei, De får nok ikke noe tillegg, far. Kanskje det er best De ser Dem om etter noe annet å gjøre. Ja, dette er ikke noen oppsigelse. Jeg vil bare advare Dem.

Mobekk dro etter pusten. Røst sa ingenting. Han så nærmest likeglad ut.

– Ja, ja, Røst, sa Mobekk, nå litt mildere. Dette må ikke gjenta seg.

Det var med nød og neppe Røst kunne la være å le over den idiotiske bemerkningen.

Han skyndte seg på dør. I det ytre kontoret var det ingen for øyeblikket.

Da snudde han seg mot sjefens dør og rystet sin knyttede hånd mot den.

*Utdrag fra «Våre lamper slokner»,
Antikkforlaget 1993.
Forts. i neste nr.*

Hvor er du?

Av Lars Fossdal

Det gikk så galt for Adam i Edens hage. Gud hadde satt ham på prøve, han kunne fritt spise av alle trærne i hagen, unntatt av det ene. Prøven gjaldt ikke bare ham selv, han var representant for hele slekten som skulle komme. Dermed gikk det galt også for hele menneskeslekten. Fallet var en katastrofe. Alle og alt ble lagt inn under synd, smerte og død.

Ved Adams fall ble vi alle syndere, sier Skriften. Urettferdig, sier du kanskje. Men hvordan er det i ditt liv? Synder du? Ja, da er du ikke bedre enn Adam. Du er også skyldig i overtredelse av Guds hellige vilje og dermed fordømt av Gud. Det har i sannhet gått så galt for deg også.

Syndens lønn er døden, sier Skriften. Med det menes at Gud ikke kan ha samfunn med syndere. Derfor måtte Adam og Eva ut av Edens hage. Gud er hellig, god og ren, han kan ikke omgås med onde og urene mennesker. «Ugudelige blir ikke stående i dommen, og syndere ikke i de rettferdiges menighet» heter det i Skriften (Sal 1:5). Fordi Gud er hellig! Han tåler ikke synd.

Da er det stort å lese hva Gud gjorde for Adam og Eva da de falt. Da det var blitt kjølig, kom Gud Herren vandrende i hagen, og han kalte på Adam og sa til ham: «Adam, hvor er du?». Det blir ganske «hett» i fristelsens og fallets stund, men etter en tid kjølnes det. Da kommer Gud. Han vet hva som

har skjedd. Likevel spør Gud hvor Adam er. Med dette spørsmålet vil han vekke samvittigheten til erkjennelse av sannheten. Adam og Eva hadde jo heftet fikenblad om seg for å skjule sin nakenhets skam.

Synden gjør noe med oss. Den forblinder våre øyne, så vi ikke ser sant på hva vi har gjort. Vi blir egenrettfærdige. Vi hefter «fikenblad» om oss. Vi prøver å unnskyld oss og komme med bortforklaringer. Vi går ikke til Gud og gir synden det rette navn. Adam skyldte på kvinnen og på Gud, Eva la skylden for sitt fall på satan.

Så uredelige og uærlige er vi. Ved syndefallet ble mennesket en løgner. Det ligger for oss å lage vår egen rettferdighet, og vi tror at den skal holde for Gud.

Slik som Gud kom vandrende i hagen til Adam og Eva, kommer han også til deg og meg. Han vil frelse oss fra det forferdelige som er skjedd; fra syndens og dødens makt over oss. Det er derfor han spør: «Hvor er du?» «Hva har du gjort?» Med dette vil han vekke og uroe samvittigheten vår og få oss til sannhets erkjennelse og bekjennelse, til omvendelse og frelse.

Hva svarer så du? Er du lik Adam og Eva – og legger skylden for ditt fall på andre for å komme unna dommen og fordømmelsen? Rettferdiggjør du deg selv? Da blir du i fallet, i synden, i døden og går evig fortapt. →

«Det er ikke slik at erkjennelsen og bekjennelsen åpner Guds hjerte for deg, men den åpner *ditt* hjerte for Guds frelse.»

Nå klarte Gud å få Adam og Eva til erkjennelse og bekjennelse uten forbehold. Det ser vi av det som skjedde videre: «Gud Herren gjorde kjortler av skinn til Adam og hans hustru og kledde dem». De fikk en annens kledning, en kledning til et dyr – som ikke visste hva synd var. Dette dyret er et forbilde på Jesus Kristus. Adam og Eva skulle ha dødd for sin synd, men dyret døde i stedet. Adam og Eva slapp å dø. Og dyrets skinn ble gitt til kledning for Adam og Eva. De kunne kaste av seg fikenbladene. Nå var de kledd i en kjortel som ikke visste hva synd var. I denne drakt fikk de gå dag for dag.

Dette offerdyret, stedfortrederen, kom en dag hit til oss. Han ble prøvd i alt i likhet med oss, uten å falle. Han seiret. Det gikk ikke galt for Jesus. Denne stedfortreder har Gud ordnet for deg også. Som Adam og Eva ble frelst av nåde ved en annen, slik vil Gud frelse deg også. Adam og Eva fortjente det ikke, men Gud frelste dem likevel. Slik er Gud. Ser du hans godhet og nåde? Hans frelse er fullkommen. Ved troen på Jesus er alle dine synder sonet, og du får gå i Jesu Kristi rettferdighets drakt – en rettferdighet som holder for Gud i dette livet, i døden, i dommen og i himmelen.

«Nåde og sannhet skal møte hver-

andre», står det i Sal 85:11. Gud frelser ikke ubotferdige mennesker. Men der det er sannhet i hjertet, erkjennelse og bekjennelse uten forbehold, der kommer Gud med sin frelse. Det er ikke slik at erkjennelsen og bekjennelsen åpner Guds hjerte for deg, men den åpner *ditt* hjerte for Guds frelse.

Da kan du også vitne, som det står i Jes 61:10: «Jeg vil glede meg i Herren, min sjel skal fryde seg i min Gud. For han har kledd meg i frelsens kledning, i rettferdighetens kledning har han svøpt meg». Skriften sier: «Den som bekjenner sine synder og vender seg fra dem, finner miskunnhet» (Ordspr 28:13).

Har du del i denne frelse? Gud kaller på deg! Han vil vekke og uroe din samvittighet til å erkjenne sannheten, til oppgjør og frelse, så du kan bli kledd i Jesu Kristi rettferdighets drakt.

Forkaster du Guds frelse, må du selv stå til ansvar overfor Gud på dommens dag for alle dine fall, til en evig fordømmelse. Det blir forferdelig. Tenk: Gå evig fortapt!

«For så har Gud elsket verden, at han gav sin sønn den enbårne, for at hver den som tror på ham, ikke skal fortapes, men ha evig liv» (Joh.3:16).

Du har syndet mot Gud. Hvor er du? Unnskylder og skjuler du deg for Gud, som Adam og Eva gjorde? Eller har Gud fått deg til å erkjenne og bekjenne din synd og kledd deg i Jesu Kristi rettferdighet? «Salige er de som tvetter sine kjortler (erkjenner, bekjenner og tror på Jesus), så de må få rett til livsens tre og gjennom portene komme inn i staden» (Åp 22:14).

L&E

Møtekalender

November

- 05.-07. Gyland
Kjetil Fredriksen
- 08.-09. Gyland
Sigmund Fjære
16. Randaberg
- 21.-23. Nærbø
Per Bergene Hom
- 29.-30. Askim
Asbjørn Fossli
30. Mosvik
Thormod Fjell

Desember

- 06.-07. Årnes
Martin Fjære
14. Askim
Konrad Fjell
28. Mosvik
Kristian Gangaas

Nyttårssamling på Fossnes 29. desember-1. januar

Talere: Per Bergene Holm,
Konrad Fjell, Finn-Widar Knutzen
og Marcus Söderberg

Ledere: Lars Fossdal, Kjell Inge
Borge og Magnus Samdal.

Påmelding:

André Heian, 411 01 223
Innen 10. desember

Bibelkurs på Fossnes 11.-16. november

Tirsdag:

- 09.00 Sigbjørn Agnalt
10.00 Sigbjørn Agnalt
11.30 Rune Söderlund
12.30 Rune Söderlund
19.00 Gunnar Nilsson

Onsdag:

- 09.00 Konrad Fjell
10.00 Olaf Klavenæs
11.30 Rune Söderlund
12.30 Rune Söderlund
19.00 Gunnar Nilsson

Torsdag:

- 09.00 Sigbjørn Agnalt
10.00 Sigbjørn Agnalt
11.30 Rune Söderlund
12.30 Rune Söderlund
19.00 Gunnar Nilsson

Fredag:

- 09.00 Lars Fossdal
10.00 Lars Fossdal
11.30 Konrad Fjell
12.30 Konrad Fjell
16.30 Per Bergene Holm
19.00 Lars Fossdal

Lørdag:

- 10.00 Per Bergene Holm
11.30 Per Bergene Holm
16.30 Gunnar Nilsson
19.00 Lars Fossdal

Søndag:

- 11.00 Gunnar Nilsson

Påmelding: André Heian, 411 01 223

Slangens list (1)

Av Jan Johansson

«Men slangen var listigere enn alle dyr på marken som Gud hadde gjort.»

1Mos 3:1

Vi får her et lite innblikk i et rådsmøte som den gamle slangen nylig holdt med de troppene som har den lutherske kirken her i vesten som sitt særskilte arbeidsfelt:

– Da erklærer jeg møtet for åpnet. Jeg har kalt dere sammen i dag for at vi skal dra noen retningslinjer for den nærmeste tidens arbeid. I bunn og grunn følger vi samme strategi som vi har hatt siden tidenes begynnelse, men de konkrete metodene må kontinuerlig tilpasses utviklingen i samfunn og forsamling. Først et par generelle refleksjoner:

Tiden

Dessverre vet jeg ikke hvor lang tid vi har på oss. Det har vår motstander lykkes med å holde skjult for oss. Det eneste jeg vet er at det dreier seg om en meget kort tid! Vi har altså ingen tid å miste. Vårt oppdrag haster! Men vi må ikke tape motet, men fortsette å arbeide nøye og målbevisst. Og husk på – det er sluttresultatet som teller! Ingenting annet. Vi kan ikke være sikre på noen sjel så lenge den befinner seg her i den såkalte nådetiden. Derfor forslår ingenting annet enn størst mulig arbeid med hver eneste sjel så lenge de lever. Hvor mye arbeidsinnsats som må legges ned varierer. Men under alt gjelder det å ha

størst mulig oppmerksomhet og konsentrasjon på hvert enkelt individ.

Forfølgelse og forførelse

Som dere vet har vår virksomhet alltid vært tuftet på to pillarer – forfølgelse og forførelse. Det vi har lært av historien er at den åpne og storstilte forfølgelsen kan gi visse kortsiktige gevinster, men nesten alltid har vår motstander lykkes i å vende det til framgang også for sitt rike. De ekte nådebarna er nesten helt umulige å få tak i gjennom forfølgelse. Men riktig mange andre skremmes lenger bort fra nådens rike når de ser hva det kan koste av lidelse og offer. Og det er der vår største gevinst ligger. Derfor skal ikke metoden foraktes. Men når det gjelder å vinne de kristne er *forførelsen* utvilsomt den mest effektive arbeidsmetoden. Ulempen er at den krever betydelig mer tid dersom den skal være effektiv. Selv om jeg er overbevist om at vår tid snart holder på å rinne ut, så skal vi fortsette likevel – og intensivere – forførelsen blant de lutherske kristne. Men – mellom oss sagt – vi har det enda roligere nå enn vi hadde det tidligere. Den der Wittenberg-munken påsto jo allerede på hans tid at de kristne levde som om jeg var en død flue. Nå er det vel spørsmål om han ikke overdrev litt iblant. Men sammenlignet med dagens situasjon stemmer det utrolig godt. Ha, ha! Bedre utgangspunkt kan vi nesten

ikke få. Vi trives og lykkes best når vi får arbeide i det stille.

I dag synes de fleste nesten helt å ha glemt vår virksomhet. Vi omtales nesten aldri, verken i deres taler, skrift-er eller samtaler. Og når de en sjelden gang gjør det, handler det mest om det de kaller «lidelsens problem» – hvorfor det finnes så mye krig og lidelse osv. Men da er det jo som oftest vår motstander som blir skyteskive! Ha, ha! Ofte lykkes vi med å dreie sinn og tanker slik at det blir til fordel for vårt rike ved at våre motstandere får problem med å forklare både Guds godhet, kjærlighet og allmakt. Så det får de gjerne holde på med for vår del.

«Hvis folk igjen skulle få klart for seg at den evige fortapelse er det virkelige endemålet for alle som ikke er kjent av vår motstander, skulle det i stedet for å legge ned bedehusene bli slik at en måtte skaffe seg større lokaler»

Videre er anfektelse snart et ukjent begrep for dem. Det hender at de nevner det, men det er ikke slik som tidligere. Da *levde de jo i den*, ettersom vi anfektet dem hele tiden fordi de var så opptatt av det som vår motstander gjorde i Jerusalem. Ja da fikk vi arbeide hardt!

Vi har også nesten lyktes i å få slutt

på all tale om den evige fortapelse. De fleste tror ikke lenger at den finnes da de ikke får det til å harmonere med vår motstanders kjærlighet – og da er det jo stille fra den kanten.

Blant dem som fortsatt tror at det er en fortapelse har vi hatt stor framgang med å spre den oppfatningen at de ikke kan skremme noen til himmelen – og så tier de også stille! Det er godt jobbet, mine tropper, fortsett på samme vis! For hvis folk igjen skulle få klart for seg at den evige fortapelse er det virkelige endemålet for alle som ikke er kjent av vår motstander, skulle det i stedet for å legge ned bedehusene bli slik at en måtte skaffe seg større lokaler.

Men som sagt, vi har fremdeles tid, og den skal vi benytte først og fremst til en intensivert forførelse.

I mellomtiden trapper vi opp forfølgelsen i mange land, og i den vestlige verden har vi allerede flere lover på plass som fort og effektivt kan vendes mot de kristne så snart tiden er moden for det.

Men nå gjelder det altså forførelsen.

Først vender jeg meg til språktroppen

Dere utgjør en av våre aller viktigste ressurser i dette arbeidet. Vår motstander har jo bundet seg helt til Ordet, ja, hans sønn kaller seg til og med for Ordet. Hans rike når ikke en millimeter lenger enn det Ordet gjør. Det stagnerer heller ikke på noen plass der Ordet får virke. Dersom vi kan ta Ordet bort, enten ved å forfalske det, eller ved å få folk til å tvile på det, eller på annen måte ved å få dem bort fra

Ordet, vil mye være vunnet. Glem aldri hvordan jeg vant den første og største seieren da jeg sa til Eva: «Har Gud virkelig sagt?» Selv om jeg også måtte benytte mitt favorittvåpen *løgnen* for å vinne henne, er det ingen tvil om at selve grunnstøtet satte jeg inn da jeg fikk henne til å tvile på hva Gud hadde sagt. Det gjelder altså Ordet først og sist. Glem aldri det!

Og her har dere i språktroppen gjort et utmerket arbeid! På 1900-tallet kunne man ha den samme bibeloversettelse, den samme sangboken og de samme andaktsbøkene i flere tiår uten å måtte revidere dem. Og det var slett ikke bra. Men nå har dere lyktes i å få slik fart på språkutviklingen at trykksverten knapt tørker i én utgave før de kjenner seg nødt til å begynne med revideringen av den neste! Virkelig godt gjort! Og skaden som tilføyes vår motstanders rike er ikke liten:

Først og fremst umuliggjør det den skadelige utenatlæringen av bibelord og sanger m.m. De våkne nådebarna innser jo i noen grad hvor viktig dette er for dem. Det de har lært utenat kan ingen ta ifra dem, bruker de si. Og sannheten – uff, hvilket ord! – er at vår

motstander faktisk har rykket til seg en del av våre mest trofaste tjenere gjennom slikt som de har lært utenat, kanskje allerede som barn. De har tjent oss hele livet, og så rett før de skal dø har de glidd ut av vårt grep.

Derfor er dette også en ypperlig forberedelse før den siste store forfølgelsen som jeg håper vi lykkes med. Da vil de ikke ha så mye mer å leve av. For det skrevne Ord tar vi jo fra dem alt i starten av forfølgelsen. Her håper jeg at vi også skal klare å påvirke utviklingen enda mer slik at de ikke bryr seg om å trykke flere bøker, men nøyer seg med å ha alt i elektronisk form. Da kan de jo også få oppdateringer av teksten enda raskere enn de makter å revidere i dag. I tillegg til at det blir enda vanskeligere å lære utenat, vil det føre til at de knapt prøver på det. Så har de allerede mobilen, til vi også tar den fra dem (her lo han en ond latter). Det blir også betydelig lettere å spre det de kaller dårlige oversettelser på den måten.

For det andre skaper all denne revisjon mye forvirring og en god del splittelse. Igjenkjenningsfaktoren minker i takt med at stadig flere oversettelser er i bruk på møtene deres, og samtidig forårsaker vi spenninger, ikke bare mellom generasjonene, men både til høyre og venstre. Dere vet hvordan én foretrekker den oversettelsen og en annen den. Noen mener nå at noe må gjøres med forsamlingssangboken, mens andre mener at vi godt kan vente noen år til. Også i disse sammenhengene bruker vi å lykkes med å skade tilliten mellom de kristne. Gull verdt altså!

«Dersom vi kan ta Ordet bort, enten ved å forfalske det, eller ved å få folk til å tvile på det, eller på annen måte ved å få dem bort fra Ordet, vil mye være vunnet.»

«Hvis vi da fortsatt kan holde dem i den villfarelse at de er bibeltro, og slikt er de svake for, da kjenner de seg svært trygge og det er ganske lett å friste dem både til selvgodhet og åndelig hovmod.»

Og selv om vår motstander iblant kan dra nytte av splittelser, er det likevel noe som vi slett ikke har noe imot. Tvert imot. Splittelse blant de kristne er det beste jeg vet!

For det tredje får vi dem ofte til å miste frimodigheten til å ta med slavene våre til sine møter. Alltid er det noe med språket som hindrer. Og når de da ser seg nødt til å revidere sine ritualer, gudstjenesteordninger og sangbøker, så setter vi naturligvis inn ekstra ressurser på at *det nye ikke skal si det samme som det gamle*. For når vi lykkes bra med det, skal det svært mye til at de går tilbake til det gamle innholdet. Visst kan det finnes unntak, men det er ikke mange. Akkurat på dette området – at de ikke skal ha frimodighet til å dra med seg slavene våre – har dere i språktroppen, sammen med de øvrige forvirringstropper, virkelig lyktes over all måte med å rette deres oppmerksomhet mot språkutviklingen når det faktisk er noe annet som er så mye viktigere. Forvirre og snu opp ned på ting – det er modellen! Dere vet hvordan de sier at de må forandre og

tilpasse språket for at nye besøkende skal forstå noe. Men saken er jo at vi har tappet dem for innhold! Hvert eneste nåtidsmenneske skulle forstå hva det handler om dersom de kristne virkelig selv hadde evighetsalvoret over seg og tydelig fremholdt helvetets virkelighet og manet folk til omvendelse. Nå vil de for det meste tale om himmelens virkelighet og *forsøke å lokke* folk dit. Det er bra jobbet! Fortsett slik!

For det fjerde avskjermer vi effektivt yngre og kommende generasjoner fra det som skulle være den viktige arven fra fedrene. Det aller meste kommer aldri til å revideres eller fornyes, men vil sakte men sikkert gå i glemmeboken. Og selv om de skulle beflitte seg på den saken, skal vi se til at deres arbeid omgående kjennes banalt og gammelmodig. Da går de fort trøtte.

Ved at vi har lyktes med å presse opp tempoet på bred front, så har de heller ingen ro til å lese lengre og dyptgående artikler og andakter, selv om de er nyskrevne. Dessuten har vi til og med lyktes i å forandre mentaliteten slik at deres fedres uttrykksmåte oppleves både omstendelig og kjedelig.

Derfor vil de ha nyere hurtigmat. Her kommer mye – men ikke alt dessverre! – av det nyproduserte vel med. Mens de tror at de tjener vår motstander – med riktig stor visdom og lydhørhet for hva som best tjener nåtidsmennesket – merker de ikke at vi mer eller mindre holder det viktigste unna: betydningen av det som vår motstander gjorde i Jerusalem. Vanligvis fungerer det veldig bra med at de en gang i blant

får *omtale* det, og fra tid til annen tar sitt *utgangspunkt* der, men siden for det meste oppholder seg ved evangelisering, apologetikk, etikk, meningen med livet, bønnhørelse og så videre, så lenge det som skjedde i Jerusalem ikke er det sentrale og det bærende.

(Her var noen frampå med et spørsmål om de ikke skulle satse enda mer på å få vekk *all* tale om det som skjedde i Jerusalem. For det er jo alltid en risiko når det løftes fram. En kan jo aldri vite med sikkerhet hvilken kraft som ligger i det.)

Nei, svarte slangen, nei og atter nei! Husk at vår målgruppe er den lutherske delen av kristenheten. Om vi i for stor grad lykkes med å ta bort budskapet om det fra Jerusalem, kommer de til å bli skeptiske. Så vi må risikere å la noe være igjen. Men det er absolutt ikke feilslått å la det lyde både mer teoretisk og mer intellektuelt, eller som en gammel lekse. *Det er først og fremst deres hjerter som skal beskyttes.*

Om verden står, kommer de fleste lutheranere til å være det bare i navnet – vi avskjærer jo hele tiden forbindelsen med deres røtter og kilder. Her må vi fortsette arbeidet med å bryte ned innsikten om hvor betydningsfull den lutherske bekjennelsen er – og intensivere det. Inntil videre vil jeg foreslå at vi fortsatt lar det som de tror er *bibel-troskap* få fortsette å fortrenge *bekjennelsestroskapen*. Dette er et langsiktig arbeid som trenger noe tid, men senere skal det vise seg at utbyttet vårt blir desto større. For når vi har fått dem bort fra bekjennelsestroskapen – nøk-

kelen til å forstå Ordet – kan vi snart hjelpe dem med tolkninger som åpenbart vil tjene våre formål. Hvis vi da fortsatt kan holde dem i den villfarelse at de er bibeltro – og slikt er de svake for, da kjenner de seg svært trygge og det er ganske lett å friste dem både til selvgodhet og åndelig hovmod – ja, da ser jeg det nærmest som en promesnadesei. Husk at vi aldri behøver å frykte ulike utslag av fromhet så lenge vi bare lykkes med å holde deres hjerter – jeg gjentar – *holde deres hjerter borte fra* det som vår motstander gjorde i Jerusalem.

Sist men ikke minst er til og med jeg overrasket over at språktroppens arbeid krones med en slik enorm framgang. For det bygger jo helt og holdent på en løgn! Vi har lykkes med å overbevise dem om at de ikke kan lære seg betydningen av eldre uttrykk, samtidig som vi nesten hver dag mater dem med stadig nye uttrykk – som de svelger uten å blunke! Det er en logikk som slett ikke tåler lyset. Men det er vårt verk, ved mørkets og løgnens innflytelse! Vi vet hvilke strenger vi skal spille på. Helt siden jeg tok meg av Eva, har vi jo hatt lett for å ta kontrollen over hjertene, på grunn av den onde natur som bor i dem. For de elsker mørket framfor lyset! Det gjelder bare aldri å legge ned kampen mot Ordet. Så la det være sagt enda en gang: språktroppen er kanskje vår aller viktigste ressurs.

*Fra Pietisten nr. 3/2014
Forts. i neste nr.*

Gledet seg under tsunamien

Intervju med Kenneth Goa

Dette intervjuet sto i avisen Dagen i 2009. Kenneth Goa har etter det studert fag og arbeidet som «ettåring» i den lutherske samarbeidskirken til Evangelisk Luthersk Misjonslag i Peru en tid. Han er gift med Milagros fra Arequipa, og de har fått en sønn sammen, Tobias Alejandro. Kenneth er for tiden i Norge for å tjene seg opp penger slik at de kan begynne prosessen med å søke om norsk statsborgerskap for dem. Han ønsker å stille seg til tjeneste for den lutherske kirken der ute. La oss huske dem i våre bønner!

Red.

Kenneth Goa (30) satt og gledet seg da mennesker omkom under tsunamien i desember 2004. Noen måneder senere ble han et nytt menneske.

– Jeg gikk litt på søndagsskole hjemme på Randaberg, og var med i et guttelag og reiste på leir. Derfor kunne jeg en del teori og bibelske sannheter. Men jeg ville ikke ha noe personlig forhold til kristendommen, forteller Kenneth Goa til avisen Dagen.

Han husker at faren ble omvendt til Gud i 1996, og dette førte til at det ble en endring i hjemmet.

Opptatt av musikk

– Men da jeg begynte på ungdomsskolen, gikk jeg stadig mer imot Gud gjennom et verdslig liv, der blant annet alkohol og festing var i fokus.

Jeg ble også svært opptatt av musikk, og den var med og fremskynnet ugudeligheten, og førte til at jeg fikk en likegyldig holdning til moral, minnes Goa, som hørte på stadig tøffere musikk som var tydelig inspirert av djevelen.

Da hele verden var rystet av tsunamien i Østen den 26. desember 2004, satt Kenneth og gledet seg over alle som omkom, og håpet at tallet på drepte bare skulle stige.

– Jeg kjente ikke disse menneskene, og derfor brydde jeg meg ikke om dem. Jeg var på den tiden rasist og høyre-ekstrem i tanker og holdninger, og mente blant annet at det var altfor mange folk på kloden allerede. Derfor syntes jeg det var best at flest mulig omkom, blant annet siden jorda ble rasert av alle menneskene, forteller Kenneth Goa tankefullt.

Diskuterte med faren

Selv om han var langt borte fra kristen tro, diskuterte han ofte moralske og religiøse spørsmål med sin far, som svarte ham ut fra Guds ord.

– Det er ikke tvil om at dette var med og sådde noe i mitt hjerte, og som senere begynte å spire, sier Goa. →

Samtidig opplevde han at ugudeligheten akselererte i hans liv, men han verken ville eller kunne gjøre noe med det.

Til tross for dette, hadde Gud etter hvert begynt å kalle sterkere på Kenneth, og skapt en trang etter å få svar på åndelige spørsmål. Derfor begynte han også å lese i Bibelen, som hadde stått i bokhylla i alle år. Han hadde ikke våget å lese i den før av frykt for at denne boka kunne forandre hans liv.

– Far oppfordret meg til å be til den Gud som jeg ikke ville tro på, at han skulle vise meg blodig alvor, og det gjorde jeg, forteller han.

Gud i stillheten

Det var sjelden at det var stille hjemme hos Kenneth Goa. Enten hørte han på rå musikk, ofte med høyt volum, eller så var det filmer som flimret over TV-skjermen. I ettertid ser han at dette var et middel til å døyve hans tanker og samvittighet.

– Men etter at huseieren ble rasende på grunn av den høye musikken, og jeg forsto at jeg kunne bli kastet ut, ble volumet sterkt dempet. Gud brukte stillheten som oppstod, og la trykk på sitt kall, og jeg fikk anledning til å tenke over livet. Jeg fikk da se at den onde musikken jeg hørte på, som var full av ubetinget hat, hadde sin inspirasjon og kilde i mørke krefter, forteller Goa.

Han begynte å mislike den verste musikken, og ble redd med tanke på det destruktive budskapet han hadde fått banket inn i sin sjel gjennom flere år.

– Snart ble jeg klar over at Gud så meg hele tiden, og han visste om mine tanker og gjerninger, og jeg var helt avslørt. Jeg fikk se at en dag skulle jeg fram for Gud og svare for all min synd – og hvordan ville det gå?

Jeg så meg selv henge over helvete i en tynn tråd, og den kunne ryke når som helst. Jeg ble livredd, og bad til Gud med et ropende hjerte om at han måtte frelse meg ut av denne håpløse situasjonen, forteller Kenneth Goa, som startet en opprenskning. Han rev ned plakater og ødela cd-er og filmer, og kvittet seg med alt sammen.

Dette skjedde i begynnelsen av september 2005.

Redningen

– En søndag noen dager senere leste jeg Johannesevangeliet fra begynnelse til slutt, og bad til Gud om at han måtte vise meg sannheten, og redde meg, minnes Kenneth.

Etter hvert som han leste, fikk han se Jesus stige fram. Han ble sterkt grepet, og gråt flere ganger, og forstod at hele Bibelen var sann og kom fra Gud.

– Jeg fikk oppleve at Jesus ville frelse fortapte syndere – og tenk at dette budskapet var for meg! Han tok straffen i mitt sted under Guds dom, for alle mine synder, i tanker, ord og gjerninger. Det ble sorg over synd og frelsesfryd der jeg satt, fordi Jesus døde for meg, stråler Kenneth Goa.

Etter at han var blitt frelst, sendte han ut en sms til hele telefonlista si med nærmere 100 navn, og fortalte hva som var skjedd.

Kenneth Goa, sammen med sin kone Milagros og deres sønn Tobias Alejandro.

Bibelskole

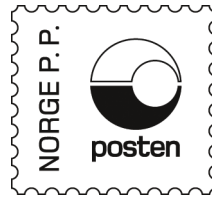
I januar 2006 reiste Goa til kortkurs på Fjellheim bibelskole i Tromsø etter anbefalinger fra venner og kjente.

– Dette var ei god tid, og jeg har fine minner fra dette oppholdet. Jeg søkte etterpå om opphold på bibelskolen, og var elev der skoleåret 2006/07. Det var ei viktig tid for meg. Jeg lærte mye og fikk personlig erfaring i livet sammen med Jesus, forteller Kenneth, som i dag (2009. *Red. anm.*) arbeider

som assistent og vaktmester på Jærtun Lutherske Friskule på Bryne.

Han er opptatt av at forkynnelsen i kristenflokkene må være vekkende.

– Det er så avgjørende at vi blir avslørt, og fratatt alle falske håp som vi bygger selv, på grunn av vår falne natur, slik at Jesus alene blir åpenbart som vår frelsesgrunn. Jeg har selv fått erfare at Jesus er veien, sannheten og livet, understreker Kenneth Goa.

Returadresse:
Lov og Evangelium
Rølfesnesvegen 892
5420 Rubbestadneset

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring!

Glupende ulver

Av Carl Fr. Wisløff

«Jeg vet at etter min bortgang skal det komme glupende ulver inn blant dere, som ikke skåner hjorden. Ja, blant dere selv skal det fremstå menn som fører falsk tale for å lokke disiplene etter seg.»

Apg 20:29-30

Paulus regnet med at tiden for hans bortgang nærmet seg. Hans arbeidsdag var nå på det nærmeste slutt. Han selv skulle ikke lenger kunne hjelpe til med forkynnelse og veiledning. Men det var ingen mangel på folk som ville forkynne og veilede de kristne. Vokt dere, sier Paulus – det kommer helt sikkert til å dukke opp falske veiledere – mennesker som fører et fint religiøst og «åndelig» språk – men som i virkeligheten er ulver i fåreklær. Ikke hør på dem!

Det mest alvorlige er at noen av disse falske veiledere skal være kirkens egne tjenestemenn. «Blant dere selv», sier apostelen, han taler til menighetens eldste og tilsynsmenn. Midt i flokken av prester og forkynnere skal det finnes falske lærere, som vil lokke

de kristne bort fra den sanne kristne tro.

Du kan være viss på at de ble forskrekket, da de hørte ham si dette, like forskrekket som disiplene var, den kvelden Jesus sa: – En av dere skal forråde meg. – Det er vel ikke meg, Herre? spurte de da. Slik har nok de eldste i Efesus-menigheten også tenkt.

Bibelen ber oss være våkne. Det er ikke kristelig og bibelsk alt som gir seg ut for å være det. Ordinasjon og prestdrakt er ingen absolutt sikker garanti for rett lære og liv. Vokt deg! Prøv alt som blir sagt, prøv det på Guds ord!

Og du som er – eller tenker å bli – en forstander i den kristne menighet, du som sikter på det ansvarsfulle arbeid med forkynnelse og veiledning i Guds forsamling – prøv deg selv! Hold deg nær til Guds eget ord, la ingen forføre deg med fremmed lære, så ikke du selv skal bli en forfører. Ja, alle vi som bekjenner kristennavnet må ta denne formaning til hjertet.

*Fra andaktsboken Daglig brød»,
Lunde forlag, 1981*